

(יט, ה) לרצונכם תזבחהו

הרמב"ן מבאר (יט, ב) שעבודת האדם בקרבנות היא שלא תזבחו אלא לרצונכם שתהיה עבודתכם לרצון לפניו וירצה בכם כעבד יתרחץ אל אדוניו בעשותו כל אשר יצונו. שלא די במעשה המצוה בלבד אף אם יעשו כדין. אבל צריך גם לקיים רצון ה' יתב'. כי המעשה מצוה כדינו הוא אך כמו "רביעית הדם" של המצוה. דהיינו כמו שרביעית דם היא חיותו של החי ובלעדיו אותה רביעית דם הרי הוא מת, כן הם הדינים של המצוה. אם יעבור את הדין אין לו כלום, וחורף מזה יש גם ענין העשייה בכוונה לעשות נחת רוח לפניו ית', וזהו מה שנקרא רצון ה', לרצונכם.

ורצון ה' תלוי בכוונת העושה שיהא כוונתו רק לזה, בלי שום מחשבה אחרת או שום נגיעה עצמית, רק רצונו ית'. וזהו מה שקוראים חז"ל עושים מצות כמאמרה שבזה הוא זוכה לחיי עולם הבא — אבל דוקא אם עושה כמאמרה. ולהגיע למדרגה זו צריך האדם לעבוד כל ימי חייו (ועיין ע"ז בס' מס"י במדת טהרה).

וזו היא כוונת המס"י (פרק ד) בלשונו הזהב וז"ל כי מי יעמוד ביום הדין ומי יצדק לפני בוראו באשר השקפתו מדקדקת על כל דבר קטן או גדול עכ"ל. "מי יעמוד ביום הדין" כוונתו היא מי יכול לקיים את דיני המצוות כי הדין עצמו הוא דבר קשה מאד למשל חיוב תלמוד תורה — הרבינו יונה מבאר שמי שאין עושה את התורה לעסק שלו — זיין געשעפט — וכברכה שאנו מברכים בכל יום "לעסוק בדברי תורה" ואינו שקוע לגמרי בתורה, הרי הוא בכלל כי דבר ה' בזה ר"ל. וגם יש כמה לאוין שמביא הרבינו יונה ועוד מדות רעות התלויין באותם לאוין שקשה מאד להישמר מהם. הרי כמה קשה לעמוד ביום הדין. "ומי יצדק לפני בוראו" — איך עשה רצון ה', לאיזה מדרגה הגיע. זה משפט אחר לגמרי. וע"ז יש כמה וכמה מדרגות בעולם הבא, וכל אלו הדברים נכללים במשפט העתיד ועלינו לעבוד ע"ז כל ימי חיינו.

(כ, כו) ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי

פירש רש"י ז"ל אם אתם מובדלים מהם הרי אתם שלי ואם לאו הרי אתם של נבוכדנצר וחבריו. והדבר קשה אם אמנם כשהם מובדלים מן העמים הם של הקב"ה דהיינו תכלית הקדושה, איך זה יתכן כשאינם

מובדלים שלא חסרים להם אלא אילו הדרגות של להיותם של הקב"ה —
 תיכף הם נופלים עד כדי היותם של נבוכדנצר וחבריו שהם מקור הטומאה
 — הם שהחריבו מקדשנו והם יסוד הרע — ולהיכן נעלמו המדרגות
 האמצעיות שבין קדושה לטומאה?

אבל יש בזה באור עמוק וכך הוא : דבאמת אין שום מדרגות בין
 קדושה לטומאה. ומי שבא אל הסולם של הקדושה, אף שעומד עדיין רק
 על המעלה הראשונה בהתחלה כל שהיא — כבר מוגדר הוא להיות במצב
 ובעולם של תכלית הקדושה. והמצב של : "ואבדיל אתכם מן העמים להיות
 לי" הוא המעלה האחרונה בקדושה ומי שרק זו ברגליו לפנות אל הרע כבר
 הוא שייך לנבוכדנצר וחבריו כי מצבו נשתנה למצב ועולם אחר לגמרי.

וכן מצינו שבין באזהרת "מפני שיבה תקום והדרת פני זקן ויראת
 מאלקיך אני ה'" — ובין במצות שבת כתובה אותה אזהרה של : "אני ה'",
 אף שעל מלאכת שבת חייבים סקילה ועל "מפני שיבה תקום" לא מוזכר
 שום עונש בכ"ז בשניהם כתוב — "אני ה'" — כי כל המצוות מי שעושה
 אותם הוא על הסולם של הקדושה — של "אני ה'" ואין חילוק בין קלה
 לחמורה.

ודבר זה מוסבר במס"י פ' יא וז"ל דנשחט רובו טהור ונשחט חציו
 טמא. וכמה בין נשחט רובו לחציו מלא השערה ! להראות כמה נפלא כח
 המצוות שחוט השערה מבדיל בין טומאה לטהרה ממש ! ואין צריך
 להרחיק להרהר ולברר על פי לומדות כי בנשחט חצי קנה אין זו שחיטה
 גמורה רק דבנוגע להתחלה של טומאה הרי הוא כבר טמא. וחוט השערה
 הזה כבר בהתחלה של טהרה הוא עומד ולכן הוא טהור.

היוצא מדברינו : כמה נפלא הוא כח המצוות ולא שייך לחלק בין קלה
 לחמורה, וכל העומד על מפתן הטוב הרי הוא טוב ואם להיפך הרי ח"ו
 נופל הוא בתכלית הטומאה.